

DE AVONDBODE

Abonnement
 Aan het Bureau van het blad,
 Warmoesstraat, N°. 206.
 Alle Boekhandelaars en Postkantoren van het Rijk.
 Brieven, Gelden, enz., moeten franco
 worden ingezonden.

ALGEMEEN NIEUWSBLAD

Prijzen
 VOOR 3 MAANDEN,
 te Amsterdam f 7.
 en Buitensteden franco » 8.
ADVERTENTIEËN.
 ZEVEN REGENS of minder f 1.75.
 Elken regel meer » 25.
 ZEGEL voor elke Advertentie en herhaling... » 35.

voor *Staatkunde, Handel, Nijverheid, Landbouw, Kunsten en Wetenschappen.*

Doordrijven en Doordraven.

Wil men de Regering dwingen, dan moet men de begrotings-afstemmen, zoo schrijft de *Arnhemse Courant* van den dezer, die tevens ten regel stelt, dat de *Grondwet altijd voorlooft tegen eene begrooting de stemmen, en het, als men Regering dwingen wil, dielmatig is zulks te doen.* Bijaldien het er zoo meê gelegen ware, zoo zoude waarlijk het verlies van zulk eene grondwet weinig verbeurd zijn. Wie ziet niet, dat het veel eenvoudiger ware, in de plaats van zulken omslagtigen dwang, die Regering maar eens af te schaffen, en liever aan het Collegie, onder welks dwang men haar zoude willen gesteld hebben, de volheid van het Souverein gezag in eens op te dragen. Wel is waar, men zal van het denkbeeld van zulk eene oppermagt, door middel van dwang tegen de Regering uit te oefenen, geene sporen vinden in die gedenkwaardige redevooting, bij welke in der tijd de grondslagen van onzen staatsvorm werden ontwikkeld, en die, uit dien hoofde, op het indrukkelijk verlangen der aanzienlijken, als het blijvende steunpunt ter beoordeeling der Grondwet bij het verbaal van handelingen is bewaard gebleven. Maar de *A. C.* spreekt immers in naam der Natie, en wat alles afdoet, in *Nederland*, zoo zij al verder ons zeide, dat de *Natie de Souverein*, hoewel dan ook hiervan noch in de Grondwet, noch in het gedachte verklarende staatsstuk niet geen enkel woord eenig blijkt te vinden is. Ondertusschen is haar dezer dagen (*A. C.* van 6 Mei), in dit opzigt niet onmerkwaardige erkenenis ontvallen. *Zelden zagen wij* — leest men daar — *zoo vele onzer politieke gevoelens door een mensch mede voorgedragen, als door den heer Groen van Prinsterer, en toch wij redeneren uit vlak tegenstrijdige beginsels.* Na die inlichting zou men zich de mogelijkheid kunnen voorstellen, dat sommige van de gevoelens der *A. C.* zeer algemeen bijval vonden, en, dat die nogtans alle, indien het tot eene stemming er over kwame, met algemeene stemmen verworpen werden. Onderstellen wij eens een tiental van die gevoelens, en even zoo vele daarover te oordeelen hebbende personen, elk van wie één daarvan aankleeft, de overige negen afkeurt. Het is klaar, dat, indien die lieden er over te stemmen hadden, het gansche tiental Arnhemse gevoelens eenpariglijk, en elk bijzonder stuk er van met eene meerderheid van negen tienden zoude worden afgewezen. Men zou ook kunnen vragen, hoe vele en veelere *Natiën* er in ons *Nederland* te tellen zijn. De *Noord-Brabander* spreekt toch ook in naam van ten minste eene halve *Natie*. De heer Groen van Prinsterer zendt een ander gedeelte voor zich af, dat naar zijne gedachten *Nederlandschen* zin heeft. En het *Handelsblad* wederom, het orgaan van de partij, die de meest anti-nationale is van alle, wil almede staande houden, dat het de meening vertolkt van het geheele *Nederlandsche Volk*. Trouwens het orgaan der Hervormings-partij volgens Mr. J. R. Thorbecke, met zijne paar honderd aan het roer te brengen familiën, bezigt ook sonwijten andere, als ware het, beperkende, bewoordingen, als «alle wel-denkenenden,» «alle redelijk denkenenden,» «ieder *Nederlander*, die zijn *Vaderland* lief heeft,» «alle opregte *Vaderlanders*,» enz., enz., die dan afwisselen met «de *Natie*»

en «het *Nederlandsche Volk*,» als van volkomen gelijke beduidenis. Doch wat hieruit blijkt is slechts, dat hetzelfde alleen diegenen, die met het *system* instemmen, voor wel-denkenenden en opregte *Vaderlanders*, met één woord, de *Natie*, wil gehouden hebben. In één stuk, ziet men thans reeds, gelijk het in den *Avondbode* voorzien is, (1) de twee partijen of zoogenoemde *Natiën*, der *Arnhemers* en volgens Mr. J. R. Thorbecke, zich vereenigen, de laatsten om al aanstonds, de eersten om later, de vruchten er van te trekken. Met al het vroeger spiegelgevecht is er ook waarlijk tusschen hen geen verschil, dan in de wijze, hoe zij zich die vruchten voorstellen. Zij zijn het volkomen eens in de hoofdzak, de vernietiging der beschermende Koninklijke magt, en in het doordrijven van het daartoe bedachte middel, de zoogenaamde Ministeriële Verantwoordelijkheid, het mogt kosten wat het wilde. Even als de *A. C.* van dwingen spreekt, zegt het *H. B.* van 8 dezer, dat men met forsche maatregelen, gelijk de verwerping eener begrooting is, het bewind er toe brengen moet om toe te geven. Het *H. B.* veinst ondertusschen daarin niet meer te zien, dan dat de Regering er door in verlegenheid zou gebragt worden. De *A. C.*, altoos meer rondborstig, erkent, dat het eene ontbinding van den Staat zoude zijn. Van het doordrijven, is het orgaan der Grondwets-Hervorming volgens Mr. J. R. Thorbecke er eindelijk toe vervallen om zelve door te draven, waarbij dan natuurlijkerwijze deszelfs tot dus verre in acht genomen omzigtigheid verloren gaat. Ter zelfder tijd terwijl het blijft beweren, dat het niet meer dan eene duidelijke aanwijzing der Ministeriële strafbaarheid (aansprakelijkheid zegt het,) wegens wels-vertredingen begeert, — omtrent welke misschien het strafwetboek, maar geenszins de Grondwet, iets te wenschen overlaet, — geeft het *H. B.* van den 8 dezer, met betrekking tot de onlangs, door den tijdelijken Financie-Minister, aan de Centrale Afdeeling medegedeelde verklaring, ons de volgende regelen te lezen: «Al dadelijk moeten wij verklaren, dat het ons leed heeft gedaan, dat deze verzekering van 's Konings wege is gegeven, omdat de ministers zich achter dien dekmantel niet behooren te verschuilen en 's Konings naam geëerbiedigd en onschendbaar moet zijn. De raadslieden der kroon moeten het zich ten pligt stellen den Koning buiten de, als het ware dagelijkse, hemoeyningen met de Staten-Generaal te stellen. Zij moeten de verantwoordelijkheid der daad, welke verrigt wordt, gerust durven dragen, of daartoe niet medewerken en zich verwijderen. Door den naam des Konings voorop te stellen, maakt men het den vertegenwoordiger, den beoordeelaar, moeijelijk, om onbelemmerd zijne gedachten over eenige daad des bewinds kenbaar te maken. Ook in dit geval is het dan onze meening, dat de verklaring van de Regering is uitgegaan, en dat men 's Konings geëerbiedigen naam ten onrecht in de verklaring heeft geplaatst. Alleen de ministers kunnen wij voor de verantwoordelijke personen houden.» Ziedaar dan toch wel de politieke Verantwoordelijkheid der *Arnhemers* in haar gansche wezen. Wat valt daarbij aan de voorgewende aansprakelijkheid of strafbaarheid ter zake van wetsvertredingen te denken? Integendeel, tot welke ongerijmdheid vervalt men niet met eene verzekering, als de hier bedoelde, niet van den Koning, maar de Ministers te verlangen? Immers, indien deze eens aftraden eer de tijd kwam om ze te vervullen? Van den Minister,

die het woord voerde, weet men bepaaldelijk, dat hij niet langer dan tot Julij aan het hoofd van zijn departement wenscht te blijven, en hoedanigerwijze zou eene door hem, enkel zijnentwege, gegeven verzekering voor zijnen opvolger verbindende zijn? Die tegenstrijdigheid ontspruit enkel daarruit, dat men, ook bij die meer onbewimpelde verklaring, de eigenlijke meening verbloemt, en er niet voor wil uitkomen, dat men het koningschap tot het levenlooze beeld in den Heiden-schen tempel maken wil, welks priesters dan de Ministers zouden zijn, om, met de onsterfelijke Kamer, te heerschen in deszelfs geëerbiedigen naam. Van de tijding, in het *H. B.* van heden, 11 Mei, met groote letters onder Amsterdam gedrukt, behoeft voor ditmaal slechts gezegd, dat zij van het zelfde gehalte is als het vroeger bericht omtrent het gewaande eenparige rapport. SIMPLEX.

NEDERLANDEN.
 AMSTERDAM 11 Mei. Van eene vriendelijke hand is ons medegedeeld een afschrift van het proces-verbaal van de vergadering van het Amortisatie-Syndicaat, gehouden binnen deze stad, op Dingsdag 5 Mei 1840, des voormiddags ten 10 ure, zijnde van den navolgenden inhoud:
 «Proces-verbaal, enz.
 Tegenwoordig: Z. Exc. de heer Mr. A. van Gennep, minister van Staat; belast, *ad interim*, met het bestuur der Financien, president, mitsgaders de heeren: J. A. Berman, Mr. P. A. Brugmans, Mr. C. G. Bijleveld, P. J. Cuypers, C. H. van Grasveld, W. H. A. K. baron van Heeckeren van Kell, C. F. M. de Lepel, Jhr. A. J. B. van Suchtelen tot de Haere, Jhr. Mr. G. Clifford, F. A. Noël Simons, Mr. S. van Welderen baron Rengers, F. C. W. Druyvesteyn en Jhr. Mr. P. J. Boddaert.
 Absent de heeren: J. Carp, P. P. Charlé, Jhr. J. Jarges, W. Willink, Jhr. Mr. D. Hooft, Jacobsz., H. J. Doude van Troostwijk en W. R. baron van Tuyl van Serooskerken van Coelhorst.
 Z. Exc. de minister van Staat, president, gecommitteerd hebbende, dat de heeren baron van Heeckeren van Kell, Clifford, Boddaert, Cuypers en Druyvesteyn zich onledig hadden gehouden met het onderzoek van het verslag der Permanente Commissie, en bijgevoegden staat van waarschijnlijk baten en lasten over 1840, bij besluit van gisteren aan dezelve geroenvoerd, en bereid waren hun rapport deswege uit te brengen, — is hetzelfde door den secretaris voorgelezen.
 En heeft de vergadering na gehouden deliberatie besloten:
 1°. Zich vereenigende met de voordragt, door de permanente commissie gedaan, en mitsdien als een gevolg van het niet op de staatsbegrooting over 1840 in uitgave brengen van de dotatie van de amortisatie-kas ad f 2.500,000, en uit aanmerking tevens van de gebiedende noodzakelijkheid, om de dienst van het Amortisatie-Syndicaat, tot aan het einde van het loopende jaar, regelmatig te verzekeren, — aan Z. M. het voorstel te doen, om aan de Staten-Generaal de volgende wetsbepalingen voor te dragen;
 ART. 1. Het Amortisatie-Syndicaat zal, over het jaar 1840, niet worden gesteld in het genot van de jaarlijkse dotatie ad f 2.500,000, bij de wet van 9 Februarij 1818 (*Staatsbl.* n°. 7) ten behoeve van de voormalige Amortisatie-kas bestemd, en welke bij de wet van 27 December 1822 (*Staatsbl.* n°. 59) aan het Amortisatie-Syndicaat is toegekend geworden.
 Desniettegenstaande zal het Amortisatie-Syndicaat verplicht zijn, om, op den tot dus verre gebruikelijken voet, zoodanig kapitaal nationale werkelijke 2½ pCt. rentgevend schuld te verschaffen en aan te wijzen, als vereischt wordt, om de uitgestelde schuld, waarvan de Kausbilletten bij de plaats gehad hebbende lotingen voor 1841 zijn uitgetrokken, in zoo verre die niet reeds vroeger door het Amortisatie-Syndicaat verkregen, en ten gevolge van art. 2 der wet van 24 December 1829, (*Staatsbl.* n°. 80) tot

MENSELWEE.

DE ZEE-ASSURANTIE.
 In den vorigen zomer bevond ik mij te *Baltimore*, en moest om dringende redenen naar *St. Thomas* vertrekken. Er lag geen ander vaarttuig gereed dan eene kleine schooner, die voor passagiers niet zeer geschikt was, en waarvan de kapitein den naam had, een zeer ongezellig mensch te zijn. Ik liet echter mijne goederen aan boord brengen, en den kapitein verzoeken, mij te willen waarschuwen, zoodra men zich gereed maakte om te vertrekken. De tweede nacht na dit gebeurde, had ik mij ter ruste begeven in de volle overtuiging, dat de wind te ongunstig was om zee te kiezen, toen ik op eens door hevige kloppen aan de deur van mijne kamer werd gewekt en werd mij toeriep: «kapitein BURDER laat u zeggen, dat gij onverwijld aan boord moet komen, want het schip gaat onder zeil.» De kapitein was zoo drok met het geven van bevelen tot de afreize bezig, dat hij mijne komst aan boord nauwelijks bemerkte. Op mijne bescheiden aanmerking over ons spoedig vertrek, antwoordde hij norsch: «Dat is mijne zaak; uwe plaats is, naar ik geloof, beneden.» Ik ging niet dadelijk, maar in het voor mij bestemde vertrek gekomen, pogde ik te vergeefs redenen voor dezen spoed, bij zulk ongunstig weder, te zoeken, en kwam niet te voorschijn, dan des anderen daags morgens, toen ik geroepen werd om te ontbijten. In de kajuit tredende, was ik niet weinig verbaasd en verheugd, aldaar eene jonge juffer en eenen heer van rijpen leeftijd te vinden, dien ik terzegt haar vader geloofde te zijn. Ik had dus reisgenooten, en wel de zoodanige, die mij voor de koude afgetrokkenheid des kapiteins zouden schadeloos stellen. De heer MONTE was een in den omgang zeer aangename man, en zijne dochter miss HARRIET bezat die schoonheid, welke der heilvallige Creole eigen is. Ook bij hen stond kapitein BURDER niet hoog aangezehen, en hoe kon dat anders, daar 's mans inborst even hatelijk was als zijn voorkomen. Zonderling intusschen was het, dat de kapitein in zulk eene goede verstandhouding met het scheepsvolk was; slechts een *Neger*, die als hof-

meester fungeerde, moest de grootste mishandelingen verdragen, en vaak trokken wij het arme schepsel bloedende van onder zijne handen, zoodat SALOMON ons van lieverlede als zijne beschermers begon te beschouwen, en miss HARRIET eene engel noemde. Onze schooner had zeker zeldzaam, ik zou bijna zeggen, geheimzinnig aanzien; hare lading scheen aanzienlijk; dikwerf schortten de matrozen daarover op eene wijze, die ik niet begreep. De kapitein hield bijna alle nachten lange conferencien met den opperstuorman, en ik had hen zekeraant zien bestuderen, die geheel niet met dat gedeelte van den *Oceaan* overeenkwamen, waar wij ons bevonden. Dit een en ander wekte bij mij een kwaad vermoeden, en eene onverklaarbare vrees, van welke ik mij niet kon ontslaan. De tafel des kapiteins was tamelijk slecht, en dus nam JULIA, de kame-nier van miss HARRIET, op zich, om het eten voor ons te bereiden. Toen kapitein BURDER, die onze klagen zelfs met geen antwoord had verwaardigd, zulks vernam, geraakte hij zoodanig in woede, dat hij bedreigingen uitstiet, die wij echter niet begrepen. Hij ontvlood ons gezelschap, en wij waren er niet droevig om. Gedurende de eerste week onzer reis, hadden wij tamelijk goed weder, en bragten onze avonden gewoonlijk onder eene tent op het dek, door. Eens op eenen avond, d. wij bij helder maanlicht zaten te praten, sloop SALOMON naar ons toe, doch bleef op eenigen afstand, wenkte mij, en lag den vinger op de dikke lippen. Ik naderde hem, en vraagde: «wat is er, SALOMON; hebt gij mij iets bijzonders te zeggen?» — «Ja, ja MASSA JONES, iets zeer bijzonders en belangrijks. Maar,» bij deze woorden keek hij met onbeschrijflijken angst in het rond, «Vrees niets, de kapitein slaapt, en geen der wakers kan u hooren.» Gij en MASSA MONTE zijt altijd zoo goed geweest jegens den armen neger, daarom komt hij u waarschuwen; gij allen zijt in groot gevaar. Kapitein BURDER heeft besloten, het schip te laten zinken. Gisteren nacht heb ik den kapitein en stuurman beluisterd; het is een duivelsplan, de schooner en lading zijn hoog verzekerd, en hebben geringe waarde. De balen en kisten zijn met asch en zand gevuld. Al het scheepsvolk deelt in deze zamenspanning. De zandbank van *Bahama*...» «Wat voert gij daaruit, zwarte? Zijt gij niet aan uw werk, luiaard?»

Bij deze woorden maakte SALOMON zich dadelijk uit de voeten, doch ontving nog een schop van den kapitein, die zich echter terstond weder in de kajuit begaf. Ik stond van verbazing als aan den grond genageld, en wist niet, hoe te handelen. Zoodra miss HARRIET zich verwijderd had, deelde ik het een en ander aan den heer MONTE mede, en wij besloten, na lang berand, de gebeurtenissen af te wachten, en dan naar omstandigheden te handelen. Vaak vroegen de heer MONTE en ik elkander, wanneer zou het oogenblik der crisis daar zijn; hoeverre waren wij nog van de *Bahama*-bank, en wat zouden wij doen? In dezen schrikkelijken toestand bragten wij drie dagen door, doch wachtten ons wel miss HARRIET iets te zeggen, of den kapitein of een der zijnen te laten merken, dat wij met zijn voornemen bekend waren. Op den avond van den vierden dag bevonden wij ons, als naar gewoonte, op het dek. Het schip liep zoo snel, dat miss MONTE zachtken aan haren vader vroeg, of men gewoonlijk des nachts met volle zeilen voert op hetzelfde oogenblik peilde de kapitein, doch zeide niet, welken grond wij hadden. Al het scheepsvolk was zeer stil, op den voorsteven bijeengeschoold, en hield de oogen op den kapitein gevestigd. Miss MONTE was onwillekeurig bleek geworden, en haren vader bij den arm grijpende, vorschte zij angstig, of wij in gevaar verkeerden. SALOMON, dien wij sedert hij mij van het gevaar onderrigtte niet weder gesproken hadden, hield zich aan de verschansing geklemd, en leverde het getrouwste beeld van angst en schrik op. Zijne op eene buitensporige wijze geponde en groote oogen schenen tot op den grond van den *Oceaan* te willen doordringen; driemaal naderde hij ons, alsof hij eenen onzer iets te zeggen had, doch driemaal trad hij weder besluiteloos terug. De maan scheen dan eens helder, en was dan weder door wolken bedekt; het woei eene frische koelte, maar de wind was onbestendig, dan eens hevig, dan weder zeer zacht. Op eens riep SALOMON: «De bank, de bank, wij zijn op de *Scal*-bank; ik zie de zwarte koppen, spoedig zal het schip stooten!» — «Wat zegt gij daar, zwarte?» schreeuwde de kapitein, en sprong naar den neger. «Als gij u bewegen durft, dan verwerp ik u.» — «Wat is het?» zeide miss MONTE. «Zijn wij werkelijk in gevaar?» — «Kapitein BURDER!» sprak de heer MONTE, «ik eisch, dat gij dadelijk bevel geeft om te wenden, wij kennen

